

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๘
เอตทัคคะทางปัจจัยทั้งสี่เศร้ามอง

ก่อนจึงหัน

พระฝรั่งองค์นี้ยืนดูหน่อย ออกมายืนนี้ ถ่ายภาพให้มาถ่ายใครมีกล้อง กล้องมันไปไหนหมดวันนี้เวลาต้องการ เออ ยืนตรงนั้นเลย ใครจะเอากล้องมาถ่ายก็มาถ่ายซี นี่ละพระพุทธรเจ้า พระสาวกทั้งหลายท่านเดินอย่างนี้ ดำเนินอย่างนี้ เครื่องใช้ไม้สอยให้ดูเอา มีที่ไหนเมืองไทยเรา ใครมาถ่ายมาถ่ายซี กล้องถ่ายรูปมันไปตายที่ไหนวันนี้ละ ยืนตรงนี้เอากล้องมาถ่ายดู เอ้า ยืนหันหลัง ให้อุ้มมันตายแล้วหรือ เอ้าถ่าย อย่าด่วนไปให้ยืนตรงนั้นให้เขาถ่าย ให้ได้เห็นชัดสมัยปัจจุบันดูเอา มีเหลืออยู่เท่านั้นละ นอกนั้นมีแต่โก้ๆ อู๊ฮู หูหრაฟู่ฟาตูไม่ได้

ให้อุ้มมันตายแล้วหรือวันนี้ละ (วันนี้ไม่ได้มาเจ้าคะ) โห้ มันทำไมเป็นอย่างนั้นวันนี้ เอา ยืนอยู่นั้นให้ใครไปถ่าย ดูนี่ตัวอย่างครั้งพุทธกาลปฏิบัติมา ตลอดพ่อแม่ครูจารย์ สมัยพ่อแม่ครูจารย์ก็อย่างนี้พระ เราเองก็เคยแล้วอย่างนี้แต่ไม่แสดงตัว นี่ปัจจุบันแสดงได้ชัดเจน หันกล้องมาทำไมทางนี้ หันไปทางโน้นถ่ายท่านซี ถ่ายข้างหน้าแล้วก็ถ่ายข้างหลัง เออ เออละพอใจๆ เห็นไหมพระสงฆ์วัดป่าบ้านตาดองค์นี้เก่งที่สุดเออละไปนั่งได้

เราชื่นตาชื่นใจนะ นี่ละพุทธศาสนาไม่ฟุ้งเพื่อเห่อเหิม พอปะปะ พอซุนซุน ใช้อะไรใช้ไป พ่อแม่ครูจารย์มันดำเนินมาอย่างนี้ ตลอดบรรดาพระทั้งหลาย เราเองก็ทำมาอย่างนี้ ที่นี้เวลาไปเที่ยวเราไปองค์เดียว บ้านสามผง พ่อแม่ครูจารย์มันท่านตั้งวัดที่นั่น เราก็ไปเที่ยวทางสามผง วันนั้นเป็นวันชักผ้า เรานานๆ จะชักผ้าที่หนึ่ง เพราะไปองค์เดียวไม่มีทำเลชักผ้า พอดีไปสามผง วัดนั้นก็เป็นที่กรรมฐาน พระท่านชักผ้า เราก็เลยไปชักผ้า ชักหมดเลย ผ้าผืนไหนออกมาๆ นี่ จนกระทั่งท่านอาจารย์บุญมาเรียกพระมาเลย

นี่ๆ ให้มาดู ผ้ามหานะนี้ มหาตบ มหาซุน มหาปะ อะไรว่าไป ให้พระมาดูจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา นี่ดูเอาชีวิตเรามีไหม ท่านว่าอย่างนั้นแหละ นี่ละแบบแผนของพระพุทธรเจ้า ของครูบาอาจารย์มาโดยลำดับ ดูเอา ท่านเรียกพระมาดูจริง ๆ เราก็จำไม่ลืม โอ้ ท่านสนใจในทางนี้อยู่มาก เท่านั้นละเรื่องมัน อันนี้มาเห็นในวัดป่าบ้านตาดมีองค์เดียวองค์นี้ เรียกว่าเอตทัคคะในเรื่องการใช้สบงจีวรปัจจัยทั้งสี่เศร้ามอง ให้พากันจำเอา

นี่ละผู้ทำนทรงอรรถทรงธรรม ผู้ทำนปลดเปลื้องกองทุกข์ทั้งหลายออกจากใจ ประพฤติเช่นนี้ ท่านไม่ติดไม่ดับ มีอะไรท่านไม่สนใจ การอยู่การกินการใช้การสอยท่าน ก็แบบเดียวกันนี้ ท่านไม่กังวล ให้ท่านทั้งหลายพิจารณาเอานะ วันนี้เอาท่านองค์นี้เลิศ ในวัดป่าบ้านตาด ให้ท่านทั้งหลายดู ทั้งปะทั้งซุน จีวรนี้เต็มตัวเหมือนกับเสือดาว รอย ต่างๆ ดาวๆ เหมือนกับเสือดาว เป็นอย่างนี้ละ นี่ละแบบของศาสนา แล้วไม่เป็นความ ฟุ้งเพื่อห่อเหิม ไม่ติดไม่ดับ ความทุกข์ก็ไม่มี ลดลงๆ ฆราวาสก็ให้ใช้ตามเกิดตามมี ธรรมดาอย่างนี้ดูซิ นี่ละพุทธศาสนาพาใครให้เสียหายที่ไหน

ไอ้เรื่องฟุ้งเพื่อห่อเหิมเป็นบ้าก็คือเมืองไทยเรา ไม่มีอะไรกินเมืองไทย เมือง ติดเมืองดินเมืองฟุ้งเพื่อห่อเหิม เมืองไม่มีแบบไม่มีฉบับ ไม่มีเนื้อหนังเป็นของตัวเอง อะไรมาคว่ามับๆ คือเมืองไทยเราแล้วก็พระไทยเราอีก วันนี้นานๆ จะได้มาเจอ ให้ท่าน ทั้งหลายได้เห็นแบบของพระพุทธศาสนาท่านเป็นอย่างนี้ ท่านไม่เป็นบ้า เป็นอย่างนี้ละ พระ ไปที่ไหนเป็นอย่างนั้น ท่านไม่ติดไม่ดับกับอะไร แต่ใจกับธรรมนี้จ่อกันตลอดเวลา ในหัวใจ ท่านทำอย่างนั้น นี่ละมรรคผลนิพพานเกิดจากนี้ละ ปฏิปทาคือการตามเสด็จ พระพุทธเจ้า ตามเสด็จอย่างนี้แล ให้ดูเอา

นอกนั้นมันแหวกแนวๆ เทวทัตลากไปลงนรกหมดพวกนั้น พวกเรานี้พวก เทวทัต พระเทวทัต พระในวัดป่าบ้านตาดก็เทวทัต ยกให้ลูกศิษย์ตถาคตองค์เดียวนี้ วันนี้เราเอาออกมาให้ท่านทั้งหลายเห็นเสีย แบบแผนตำรับตำราจ้มาแล้วนี้ เอาออกมา นี้ทั้งตัวพยาน ทั้งแบบแผนตำรับตำราก็มี นี่ละให้ท่านทั้งหลายดูเอา พระพุทธศาสนา ท่านไม่ตื่น แล้วความสุขไม่มีใครเกินผู้ปฏิบัติธรรมดั่งที่ว่ามานี้ นี่ละความสุข ท่าน กอบโกยเอาความสุขมา ท่านไม่ติดไม่ดับกับสิ่งใดทั้งนั้น เรื่องโลกเรื่องสงสารมันเรื่อง ทำให้ติดให้ตื่น เพราะกิเลสแสดงออก ไอ้ผู้ที่รับ ภาชนะก็ภาชนะกิเลสอันเดียวกันมัน รับกันได้ง่าย เรื่องอรรถเรื่องธรรมไม่อยากฟัง

อย่างเห็นพระองค์นั้นเดินมายืนอยู่นี้มันดูได้ พวกนี้มันดูไม่ได้พวกกิเลสพวก คลังกิเลส พวกสัวมพวกถานสกปรกมันดูไม่ได้ นี่ละเครื่องดำเนินเพื่อความสะอาด สะอ้านและบริสุทธิ์ของใจถึงมรรคผลนิพพาน ท่านดำเนินมาอย่างนี้ ท่านทั้งหลายดูเอา วันนี้เปิดโอกาสให้ท่านทั้งหลายได้เห็นความสำคัญของพุทธศาสนา ของพระ วันนี้เอา พระท่านมาเป็นตัวอย่างให้ท่านทั้งหลายดู พระวัดป่าบ้านตาดสู้ไม่ได้ องค์นี้ยกให้เป็น ที่ หนึ่ง หลวงตาก็สู้ไม่ได้ ยอมรับและชมเชย นี่คือทางของศาสดาท่านเดินอย่างนี้ ท่าน ทั้งหลายจำเอา

อย่าพากันติดกันตื่นจนเกินเหตุเกินผล ไปที่ไหนเห็นแต่คนเป็นบ้า หาความสุข ไม่มี แต่การติดการตื่นนี้ โอ้ย ทุกสิ่งทุกอย่าง ดิ้นเพื่อเอาไฟเผาตัวเอง อย่างนี้ท่านไม่

ดิน แต่ภายในธรรมกับกิเลสพืดกันตลอดเวลา แล้วก็สว่างจ้าขึ้นมาๆ พันทุกซ์ ตีตฝั่งเลย ดูเอา สมัยท่านอาจารย์มั่นเป็นอย่างนี้ละ พระท่านเป็นอย่างนี้ ขึ้นตาขึ้นใจ ท่านไม่ตีตไม่ตีดิน พุดเสียดจะว่าเราอวดเราไม่อวด เมื่อนี้เป็นเหตุแล้วเราก็คิดถึงที่ว่าอยู่บ้านสามผง คือไปเที่ยวไปองค์เดียวมันจะมีที่ซักผ้าซักแผ่ที่ไหน ซักผ้าเป็นพวกแก่นขนุน วันนี้นั้นได้โอกาสก็ไปพักที่บ้านสามผง ทุ่มหมดผ้าไตรจีวร ซักหมดวันนั้น ซักแล้วเอาออกไปตากผืนไหนก็แบบเดียวกันๆ

ท่านอาจารย์บุญมาท่านเรียกพระมาเลยนะ นี่ให้มาดู นี่เป็นมหานะนี่นะ ดูชิมหาท่านทำยังไง นี่ท่านทำตามแบบตามฉบับ แบบฉบับเป็นอย่างนี้ ท่านก็เห็นเหมือนกัน ให้ดูเอาพวกเราพวกขุนนาง ท่านบอกว่าพวกเราพวกขุนนาง เราไปองค์เดียว นี่ก็เลยได้นำมาพุด คือท่านเรียกพระมาทั้งวัดเลยมาดู นี่เป็นยังงัยตัวอย่าง นี่แบบฉบับของพระพุทธเจ้าอย่างนี้นะ อย่างที่ท่านทำอยู่ที่นี่ พวกเรามีแบบฉบับพระพุทธเจ้าที่ไหน มีแต่แบบเทวทัต ท่านว่า ขบขันดีเราไม่ลืม

วันนี้เป็นกัณฑ์เทศน์กัณฑ์หนึ่ง ให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบเอาไว้ ความมักน้อยคือผ้าเดียวเมียเดียว อย่าเป็นบ้ากาม นี่เหมาะสม ครอบครัวยุ้ยเรือนชุ่มเย็น ที่นี้สันโดษคือตามมีตามเกิด อย่าตีตอย่าตีดินจนกินไป ฆราวาสเป็นอย่างนั้น สำหรับพระอย่างนี้ยกเป็นเอก เรายกให้เลยสำหรับพระมีหน้าที่ชำระกิเลสโดยถ่ายเดียว มักน้อยตลอดๆ ทุกอย่าง

พอพุดถึงเรื่องนี้แล้วก็ยกให้ท่านอาจารย์หลุย ที่ท่านมรณภาพทางหัวหินนูน่นะ นื่องค์หนึ่งยกให้เรื่องมักน้อยที่สุด คือท่านอาจารย์หลุย บรรดาลูกศิษย์ของพ่อแม่ครูอาจารย์มั่น ท่านอาจารย์หลุยเป็นองค์หนึ่ง เป็นที่หนึ่งทีเดียว มักน้อย ไม่เอาอะไร ใครให้อะไรไม่เอาทั้งนั้น กระโถนของท่านท่านก็คว่ำเอากระป๋องกระแบ่งหัวไป ฟังว่าไปถึงพระราชวังนะ เอาอย่างนี้ซิ เราเป็นพระไปไหนก็ต้องเอาแบบพระไปซิ แบบโลกแบบสงสารเป็นโลกเป็นสงสาร แบบพระต้องเป็นแบบพระ เข้าที่ไหนต้องเข้าแบบพระ เราชมท่าน ยกให้เป็นที่หนึ่งนะท่านอาจารย์หลุย มักน้อยที่สุด พอท่านมรณภาพแล้วเห็นไหมอัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุเรียบบร้อย สมมกสมหมาย

เราชี้ไว้แล้วว่าองค์นี้คือพระอรหันต์องค์หนึ่ง ที่นี้พอท่านมรณภาพ อัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุประกาศปางขึ้นมาแล้วชัดเจน นี่ละทางเดินของพระพุทธเจ้า ท่านผู้นี้คือท่านผู้พันทุกซ์โดยสิ้นเชิง ถึงขั้นพระอรหันต์แล้วทุกซ์นี้ดับหมดไม่มีอะไรเหลือเลย เหลือแต่วิมุตติคือความหลุดพ้น จิตสง่าจำครอบโลกธาตุ นี่ละปฏิบัติของท่านไปจากต่างๆ ดาวๆ เหมือนเสือดาว ท่านไม่มักมาก ให้พากันจำเอา พวกนี้มันพวกบ้าเห่รอบ

ด้าน ในวัดเรานี้ก็บ้าเห่อ แล้วพวกญาติพวกโยมลูกศิษย์หลวงตาบ้วนน้ำบ้าเห่อ ไปจาก หลวงตาบ้วนน้ำละอิตาบ้วนน้ำบ้าเห่อ ให้จำเอานะ เอาไปเป็นคติตัวอย่าง

การอยู่การกินการใช้การสอย อย่าฟังเพื่อเห่อเหิม ให้รู้จักประมาณในการอยู่ การกินการใช้การสอย นี่คือแบบแผนของชาวพุทธเรา ปฏิบัติตามศาสดาองค์เอก ใ้ การติดการดิน อะโรมาไม่พอๆ ความับๆ นี่คือแบบลิง พวกเราเรียนแต่วิชาลิง คว่า โนนคว่านี้ วิชาธรรมที่งามหุงมาตาไม่ยากสนใจนะ เอาละเทศน์แค่นี้

ไม่มีใครพูดอย่างนี้ นี่พูดแบบไม่สะทกสะท้าน เอาความจริงกระจายออกหมด เลยให้โลกได้เห็นศาสนาเป็นยังไง ศาสนาเลิศเลอที่สุดคือพุทธศาสนา จำอยู่ในหัวใจ ครอบโลกธาตุ เป็นผ้าขี้ริ้วห่อทอง ทุกสิ่งทุกอย่างผ้าขี้ริ้วห่อทอง ทองคือธรรมธาตุ จิตที่ บริสุทธิ์ล้วนๆ คือจิตพระพุทเจ้า พระอรหันต์ ซึ่งท่านดำเนินอย่างนี้ละ ท่านได้ธรรม อย่างนั้นมา ใ้พวกเราดำเนินฟูๆ ฟาๆ นี่มีแต่ส้วมแต่ถ่านเต็มหัวใจ เข้าใจไหมละ เอา ละให้พร

หลังจ้งหัน

(ทองคำสองบาทคะ ถวายครบรอบหลวงปู่่มมรณภาพ) ครบรอบท่านวันนี้ เหรอ หลวงปู่่มมรณภาพครบรอบวันที่ ๑๑ เหรอ (ตีสองของเมื่อคืนนี้เจ้าคะ สมัยใหม่ถือเป็นวันใหม่แล้ว) ก็ต้องตามหลักพระวินัย สว่างปับนั้นละหมด วันนี้หมด อำนาจ ไปถึงสว่างปับเป็นวันใหม่ ท่านเอาหมดทั้งคืนทะเลาะ ทุกวันนี้เขาเอาเที่ยงคืน เป็นเกณฑ์ ตามหลักพระวินัยมีอย่างนั้น เช่นอย่างไรไปไหนมาไหนท่านต้องถือเอาอรุณ ไปไหนจะรับมาให้ทัน คือเข้าพรรษาว่างั้นเถอะ ไปนี้ไม่ให้ขาดพรรษาต้องมาให้ทัน หลักพระวินัย ไม่ว่าจะอะไรก็ตาม ถ้าว่า ๗ วันอย่างนี้นะ ถ้าสว่างปับนั้นหมด พระวินัย ศาสนาถือพระวินัยเป็นหลักเกณฑ์ที่จะปรับโทษพระ หรืออะไรๆ จะขาดก็ขาดตอนเป็น วันใหม่เพราะอรุณขึ้น

เมื่อวานนี้ไปโรงพยาบาลเซกา ทางที่จะไปบ้านแพง เอาของไปให้เฉยๆ เตียวนี้ ไปโรงไหนมักให้โรงละสองหมื่นๆ ที่กระเทือนใจก็คือตอนเราไปให้โรงพยาบาลภูหลวง เอาของไปส่งให้โรงพยาบาลภูหลวง เขาบอกว่าถ้าหลวงตาเอาของมาให้อย่างนี้ เดือนนี้ ก็เป็นอันว่าทุนรายจ่ายไปสี่พัน ถ้าธรรมดาแล้วโรงพยาบาลจะต้องจ่ายเดือนละหนึ่งหมื่น ค่าอาหารสำหรับคนไข้ ถ้าหลวงตามาให้อย่างนี้ก็จะจ่ายเพียงหกพัน อันนี้เราก็ ให้แล้วรถยนต์คันหนึ่ง จากนั้นมาเราเลยให้เป็นโรงละสองหมื่นๆ ไปเลยเตียวนี้ละ โรง ไหนก็ให้โรงละสองหมื่นๆ ถ้าเราไปส่งให้ โรงละสองหมื่นๆ สงสารว่าไง

คือรายจ่ายของโรงพยาบาล เขาบอกว่าจ่ายเดือนละหนึ่งหมื่นสำหรับค่าอาหาร คนไข้ เราเอาของไปส่งก็จะทุนรายจ่ายไปตั้งสี่พัน จากนั้นมาเราก็เลยจ่ายให้โรงละสอง

หมื่น ๆ ไปเลยเดี๋ยวนี้นะ ไปที่ไหนให้สองหมื่น อย่างเซกามาเมื่อวานนี้ก็ให้สองหมื่น ของเต็มรถไปละ ไปทุกแห่งเป็นอย่างนั้น

พี่น้องทั้งหลายคิดดูซิว่า เงินที่เขาบริจาคมาวัดป่าบ้านตาด ถ้าพูดตามหลักความจริงตั้งเป็นเศรษฐีได้วัดป่าบ้านตาด เศรษฐีเงินนะ มากขนาดนั้นละ ออกช่วยโลกทั้งหมดนะที่ว่านี้ เราไม่เคยยุ่งเลย นอกจากใช้ก็ใช้ที่เกี่ยวข้องกับวัดไปเท่านั้น ใช้จ่ายนั้นจ่ายนี่อะไร จากนั้นก็ออกช่วยโลกทั้งหมด เงินจะประมาณสักกี่พันก็หมื่นล้าน เราก็ไม่อยากจะพูดหมื่นล้าน ว่าเป็นหมื่น ๆ ล้านว้างั้น นี่เห็นไหมมาวันหนึ่ง ๆ เหล่านี้ ออกมานี้ ไปไหน ออกทั่วโลกเลย ไม่ได้มาในนี้ ไม่มี ท่านทั้งหลายดูเอา เงินทองข้าวของไม่ว่าเขาจะถวายเป็นส่วนรวมอะไร ๆ ไม่ว่าจะถวายเรา แบบเดียวกันหมดคือออกเพื่อโลกทั้งนั้น เราไม่เอา เราก็บอกว่าเราพอแล้ว มีแต่ความเมตตาสงสารโลกเท่านั้น มีเท่าไร ๆ สงสารโลกท่วมเลย ๆ

เมื่อวานนี้พอออกจากโรงพยาบาลเซกามา มาด้านตลาด ตลาดก็มีแต่สินค้า ทุกวันนี้สินค้าสำเร็จจากโรงงานมาขายเต็ม ท้องตลาดเต็มไปด้วยสินค้าที่สำเร็จจากโรงงาน ๆ เต็มไปหมด พอดีเรามานั้นก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งหาบของพะรุงพะรัง ของเหล่านี้ก็เหมือนของที่เต็มในสินค้า เอามาขายอะไรก็ไม่รู้ หาบมาจะเอามาขาย เหมือนกับว่าเอาอ้อยไปขายสวนอ้อย อ้อย ผู้หญิงคนนี้ทำไมจึงเป็นอย่างนี้ สองฟากถนนในตลาดของเขาเต็มอยู่เท่าไร มีแต่ของดี ๆ ทั้งนั้น แล้วจะมาขายยังงี้

พอดีมันมีรถคันหนึ่งจอดอยู่ที่นี่ พอรถเราผ่านไปก็ให้จอดรถข้างหน้า แล้วให้เขารออยู่แถมจะหาบของผ่านไปนั้นหรือเปล่า รอแล้วไม่เห็น เราก็ให้คนรถลงย้อนไปดูอีกไม่เห็นเลยไม่ทราบเป็นยังงี้ มันก็กรรมของแก เราจะให้เงินนะนั้นไม่ใช่ธรรมดา น้อยเมื่อไรเป็นพัน ๆ ถ้าลงได้ให้แล้ว ไม่เห็นเลยนะ เอ้อ กรรมของสัตว์ เราบอกคนรถวิ่งกลับไปดู คือมีรถยนต์คันหนึ่งกั้นอยู่ที่นี่ เขามาทางโน้น เรามารถอยู่ข้างหน้ารถยนต์ นึกว่าเขาจะไต่ลงมาแล้วจะได้พูดตกลงกันที่นั่น แต่ไม่เห็น เราเลยให้คนรถวิ่งไปดู สองฟากถนนตลาดทั้งนั้น พวกร้าน ไม่เห็นนะ ไปดูแล้วไม่เห็น เอ้ มันไปยังงี้ เอาละกรรมของสัตว์ แล้วไปเลย ก็อย่างนั้นละเห็นไหมละ

คืออำนาจความเมตตาที่มันพิลึก พูดเทียบแล้วมันไม่มีสิ่งใดที่ใครจะนำเชื่อเรื่องความเมตตาที่นั่นะ ก็เหมือนอย่างที่จิตมันเป็นขึ้นมาดังที่พูดนั้นนะ ที่กระเทือนโลกธาตุขึ้นมาหลังวัดดอยธรรมเจดีย์ มันแบบเดียวกันนั้นละ ความเมตตาที่มันครอบโลกธาตุแบบเดียวกันเลยนะ ไปที่ไหนมีแต่จะให้ทั้งนั้น นี่ถ้าหากว่าไม่กลัวจะเสียเวลาตอนเราจะเดินทางนี้ มันจะให้ตะไปตามทาง แล้วไม่ถึงไหนแหละวันนั้น เป็นอย่างนั้นนะหัวใจนี้ บางทีเห็นเขาขึ้นมอเตอร์ไซด์มา คือมอเตอร์ไซด์เขามีของขายอยู่ที่นี่ เป็นมอเตอร์ไซด์

ขายของ ช่างๆ มีแต่ของเขาเต็ม ไปเราก้ให้เขาจอด ลงรถแล้วเอาสักรั้วหนึ่งเท่านี้ แล้วให้เงินเขาเท่านั้นๆ แล้วไปเลยๆ นี่ความเมตตา

แต่ที่ทำอย่างนั้นไม่ได้ทุกแห่งไปคือว่า เราจะไปข้างหน้า เวลาของเราไม่พอ เราให้เป็นระยะ จุดสำคัญที่ควรจะให้บิ๊บให้เลยแล้วไปๆ นี่ละความเมตตา คือทุกอย่างไม่มีอะไรบกพร่องในหัวใจ พุดให้ชัดเจน จากการปฏิบัติตามพุทธศาสนา ไม่มีอะไรบกพร่องนะ เวลามันเต็มเหนี่ยวก็เป็นอย่างนั้น หัวใจเต็มที่แล้วสมบูรณ์แบบ สมบูรณ์นี้ สมบูรณ์แบบเลิศเลอ ไม่ใช่สมบูรณ์ธรรมดา ที่นี้มองไปที่ไหนมันอดได้ยังไง อดเมตตา สงสารได้ยังไง เขาทุกข์เขาจน ความยากความลำบากเต็มหัวอกของเขา เต็มกิริยามารยาทความเคลือบไหว เป็นฟินเป็นไฟ กับธรรมชาตินี้เป็นยังไงเทียบกันแล้ว นั้นละที่มันอดไม่ได้ เฉลี่ยละชิ อันใดที่เป็นฐานะจะควรเฉลี่ยได้ก็เฉลี่ยไป

เพราะฉะนั้นจึงว่าวัดป่าบ้านตาดมีเท่าไรมีเถอะ ออกหมดเลย เพราะฉะนั้นจึงพุดได้เต็มปาก มีเท่าไรเอามา เอาหมดแหละ พุดอย่างนี้คนภายนอกเขามาฟังฟังได้เมื่อไรใช้ไหม แต่เราสบายเลย ต่างกันนะ เพราะออกนี้ออกด้วยความเมตตา มาเท่าไรมาเถอะ คือมาเถอะก็จะออกหมดว่าไง ไม่ใช่เก็บ ออกหมดเลย นี่ละคุณของศาสนาเห็นประจักษ์ในหัวใจ ที่อื่นที่ใดไม่ใช่เป็นที่รวมของทุกข์และสุขนะ รวมอยู่ที่หัวใจ ดินฟ้าอากาศจะกว้างแสนกว้างเท่าไร ที่รวมมันอยู่ที่ไหน ก็คือสุขกับทุกข์ที่อยู่กับโลก สิ่งเหล่านั้นเขาก็อยู่อย่างนั้น แต่เรื่องความสุขความทุกข์อยู่ที่ใจ

อะไรจะมีเท่าไรก็ตาม เมื่อความทุกข์มีอยู่ที่ใจ สิ่งเหล่านั้นก็ไม่มี ความหมาย ถ้าหลงใจได้มีความสุขเต็มที่แล้ว สิ่งเหล่านั้นหมดความหมายอีกเหมือนกัน ความสุขมาอยู่ที่นี่หมดเลย เป็นอย่างนั้นนะ ปวดเข่าอีกแล้วยังไม่ถึงไหน นวดเส้นจนจะตายเมื่อวานนี้ มันเป็นอย่างงี้ลองดูซิ ฟาดเต็มเหนี่ยว เหมือนว่าเขาจะขาดไปนูนนะ คือเอาจริง ๆ นะเราถ้าว่าปล่อยแล้วเอาเลย อะไรจะขาดให้ขาดไป เฉย เป็นอย่างนั้นนะบทเวลาเฉย มันก็ยังไม่หาย เมื่อวานนี้เอาเต็มเหนี่ยว จนกระทั่งนวดเส้นเสร็จแล้วลุกไม่ขึ้นเลย พระท่านต้องอุ้มขึ้น มันไม่มีกำลังจะลุก คือมันอ่อนกำลังขนาดนั้น

ความเจ็บเจ็บเท่าไรเจ็บไป เฉย ไม่สนใจ ความเจ็บทั้งหมดจะมารวมอยู่ที่ความอ่อนเพลีย ลงนี้หมดเลย พอ นวดเส้นหยุดแล้วลุกไม่ได้ พระต้องอุ้มขึ้น ลุกก็ไปยืนพิงเสาเสียก่อน ความอ่อนเพลียด้วยอำนาจแห่งความเจ็บปวดเวลานวดเส้น นวดจริง ๆ เมื่อวานปล่อยเลย มันเป็นอย่างงี้มันถึงเจ็บนั้นเจ็บนี้มากนัก เอาลองดูซิวันนี้ นั้นละคำว่าลองดูซิวันนี้คือเอาเลยเต็มเหนี่ยว อย่างนั้นละ มันก็ยังไม่หาย

พุดถึงเรื่องกองทุกข์มารวมอยู่ที่ใจนะ ความสุขก็มารวมอยู่ที่ใจแห่งเดียวกันทั้งนั้น โลกธาตุไม่มีความหมาย มามีความหมายอยู่ที่ใจ ถ้าใจประกอบตนให้ถูกต้องความสุขก็

มีขึ้นมาๆ ถ้าทำผิดแล้วจะเอาสมบัติเงินทองข้าวของมากองเท่าภูเขามาแข่งไม่มีความหมาย ทุกข์อันนี้เหยียบแหลกหมดเลย เพราะทุกข์อันนี้อยู่ที่หัวใจ เต็มหัวใจ

เมื่อเช้านี้ก็ให้พระท่านออกมายืนดู นี่ละทางแห่งบรมสุขอย่างที่ท่านก้าวเดิน เราพอใจ นี่ละทางแห่งบรมสุข พระพุทธเจ้าเป็นผู้มักน้อยที่สุดเลย ใช้แต่พอจำเป็นๆ ที่นี้พวกฆราวาสเราถ้าใช้ตามความจำเป็นๆ แต่ละครอบครัวๆ ไม่ติดไม่ตั้นัก ความสุขก็จะพอมิ ได้ครอบครองกันบ้าง อันนี้มีแต่ความติดความตั้น นี่มีแต่กองทุกข์นะ ที่ติดตั้นกัน โลกตั้นกันอยู่นี้มีความสุขที่ไหน มีแต่กองทุกข์ทั้งนั้น เอาธรรมจับเห็นหมด เวลาเห็นปิดไม่อยู่นะ กระแสของจิตออกไปยังไงๆ มันออกไปหาแต่ไฟนแต่ไฟ ไม่ได้ไปหาความสุขความเจริญที่ไหน นี่ละอำนาจของกิเลสครองหัวใจ ไปที่ไหนไปด้วยอำนาจของกิเลส จึงเอาไฟเอาไฟไปพร้อม

คนนั้นติดคนนี้ตั้น ออกไปจากหัวใจ หัวใจสร้างไฟสร้างไฟหนักเข้าๆ แล้วตายทิ้งเปล่าๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร ใครจะว่ามีสมบัติเงินทองข้าวของอะไร เอามาอวดกันในสายตาของกิเลสเท่านั้น สายตาของธรรมอวดไม่ได้นะ พระพุทธเจ้าเอาธรรมชาตินี้ละสอนโลก พอถึงธรรมชาตินี้แล้วจำไปหมด อะไรไม่มีความสุขยิ่งกว่าหัวใจดวงนี้ ครอบหมดโลกธาตุๆ

วันพรุ่งนี้กะว่าบ่ายโมงเราถึงจะออกเดินทาง เราไปของเราเอง จะไปไหนไม่ยากไปปั๊บเลยๆ ตามนิสัยอย่างนั้นมา นิสัยนี้เป็นมาดั้งเดิม ไม่ใช่ดั้งเดิมนู่นนะ เป็นมาตอนบวช พอบวชแล้วเปลี่ยนนิสัยหมดเลย การเที่ยวเล่นเที่ยวคุยกับเพื่อนกับฝูงคราวเป็นฆราวาสปิดหมด ไม่มี มีแต่เรื่องของธรรมๆ ถ้าว่าดูหนังสือมีแต่ดูหนังสือ ไม่ออกไปที่ไหนเลย เรื่อย จนกระทั่งออกปฏิบัตินี้ยังแล้ว ติดทีเดียว ก็มีพ่อแม่ครูจารย์มันแหละเห็นไหมท่านส่องดูท่านรู้แล้ว

เวลาจะลาไปเที่ยว จะไปทางไหน ท่านถาม คราวนี้คิดว่าจะไปทางนู่นๆ ท่านไปเที่ยวหมดแล้วนี่ พุดตรงไหน เอ้อ ทางนั้นดีนะ แต่ลงมาจุดที่ว่า จะไปก็องค์ เราวัวไปองค์เดียว ขึ้นทันทีเลยนะ ขึ้นอย่างผิงผิงเลย พระเณรนั่งอยู่เป็นแถว พอว่าจะไปองค์เดียว เออ ท่านมหาไปองค์เดียวนะ ใครอย่าไปยุ่งท่าน สายมือไปอย่างนี้ละ ให้ท่านไปองค์เดียว ท่านเห็นนิสัยของเรา ไปองค์เดียวๆ คำว่าองค์เดียวนั้นเป็นความเพียรตลอด ก้าวออกจากวัดนี้เป็นความเพียรแล้วนั้น เดินจงกรมไปเลย จากหมู่บ้านนี้ถึงหมู่บ้านนั้นเป็นการเดินจงกรมไปตลอด คนๆ เดียวไม่เป็นน้ำไหลบ่า ที่จะรับผิตชอบซึ่งกันและกันไม่มี เป็นกับตายก็คือเราคนเดียว อยากกินก็กิน ไม่อยากกินก็วันก็ตาม ก็เคยปฏิบัติอย่างนั้น ทุกอย่างป่าช้าอยู่กับเราคนเดียว ไม่จำเป็นต้องใครมาจัดการป่าช้าของเรา

เดินจากบ้านนี้ไปถึงหมู่บ้านนั้นมีแต่เดินจงกรม ที่จะว่าเสียเวล่ำเวลาเวลาไหนไม่มี จากนี้ไปเขาลูกนั้นไปปานนั้นก็แบบเดียวกัน มีแต่ความเพียรตลอดเวลา นี่ละการชำระกิเลสหนักมากนะ ตัวกัณฑ์ว่านวยก็คือกิเลส มีมากมีน้อยแสดงอยู่ภายในจิตๆ ให้เห็นๆ ชำระล้างลงไปๆ จนกระทั่งถึงขั้นมันเจียบ นี่เราก็เคยพูดแล้ว มันขัดกันขลุมนุ่่นววยถึงเวลามันจะมันเสื่อมันก็หมดไปๆ ยังเหลือเท่าไรมันก็หลบก็ซ่อน คือสติปัญญาที่มันเป็นอะไรพูดเสียว่าระเบิดก็นิวเคลียร์นิวตรอน พริบเดียวหมดเลย กิเลสจะโผล่ขึ้นตรงไหนขาดสะบั้นๆ นี่คือสติปัญญาอัตโนมัติด้วย มหาสติมหาปัญญาด้วยบวกกันเข้า กิเลสพอแพ้ขาดขาดพร้อมๆ มันหากเป็นของมันเอง

เราไม่ได้ตั้งใจว่าจะฆ่านะ อำนาจของธรรมมีกำลังแล้วฆ่ากิเลสเองโดยอัตโนมัติ เหมือนกิเลสมีกำลังกล้าแล้วฆ่าธรรมภายในใจของเราโดยอัตโนมัติ ตั้งสติพับล้มผล็อยๆ นี่คืออำนาจของกิเลสมันมาก ชัดทีเดียวขาดสะบั้นเลย จนกระทั่งถึงน้ำตาร่วงบนภูเขาเราลืมเมื่อไร เราไม่ลืมนะ ลาออกจากพ่อแม่ครูจารย์มัน ความเพียรจะเอาให้เต็มเหนี่ยว ครั้นไปแล้วยังไม่ได้ยกครูกิเลสเตะตกไปแล้วๆ คือตั้งสติตั้งไม่อยู่นะ เวลากระแสของกิเลสมันรุนแรงนี้ตั้งไม่อยู่ เห็นประจักษ์กับหัวใจเราเอง ตั้งพับล้มผล็อยๆ ตั้งเพื่อจะตั้งให้อยู่ ให้สติอยู่ไม่อยู่นะ ตั้งพับล้มไปพร้อมกัน เรียกว่าตั้งเพื่อล้มไม่ได้ตั้งเพื่ออยู่ ขนาดนั้นกิเลสมันขัดเรา

จนกระทั่งน้ำตาร่วง นี่เคยมาพูดให้พี่น้องฟังไม่รู้กี่ครั้งก็ทน คือพูดด้วยความถึงใจ ที่มันขัดเรา กิเลสขัดเราจนกระทั่งถึงน้ำตาร่วง โธ ชั้นเลยนะ มึงเอากูถึงขนาดนี้เชียวหรือ แต่มันเป็นอยู่ในใจ อยู่คนเดียวนี้ โธ มึงเอากูถึงขนาดนี้เชียวหรือ คือขนาดสติตั้งล้มผล็อยๆ สู้มันไม่ได้ ยังไงก็สู้ไม่ได้ เวลามันมีกำลังมากกิเลสเป็นอย่างนั้นประจักษ์ใจตั้งสติไม่อยู่ ตั้งเพื่อล้มๆ ก็มีแต่กิเลสเหยียบอยู่ตลอดเวลา ที่นั่นมันก็เคียดแค้นละชิ เราถึงได้มาแยกพูดว่า ความเคียดแค้นให้สัตว์หรือบุคคลใดก็ตามเป็นกิเลสทั้งนั้น แต่ความเคียดแค้นให้กิเลสที่เป็นข้าศึกของตัวเองนี่เป็นธรรม นี่ละเราเคียดแค้นกับกิเลส น้ำตาร่วง

ถึงขนาดว่ากูมึงนะ เป็นอยู่ภายในใจ กูมึงแบบถึงใจที่เคียดแค้นให้กิเลส หือ มึงเอากูถึงขนาดนี้เชียวหรือ เอละยังงี้มึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอยว่างั้น เวลานี้กูยอมรับว่ากูสู้มึงไม่ได้ แล้วกลับไปหาโรงงานใหญ่พ่อแม่ครูจารย์มัน ไปได้รับโอวาทเต็มเหนี่ยวกลับมาหงายอีกๆ ไปอีก กลับมาอีก ต่อไปมันก็เอียงหน้าเอียงหลังกิเลสต่อยกกัน เอียงหน้าเอียงหลังที่นั่นมันก็ล้มให้เห็น เหนอ มึงก็มีท้องเหมือนกัน กูนี้กว่ามีท้องแต่กูหงายหมาๆ ให้มึงดู ที่นี้มึงก็มีท้องเหมือนกันหรือ ที่นี้ได้แล้วนะที่มันหงายไปเพราะวิธีการใดจับวิธีการนั้นไว้ นี่เราพูดถึงเรื่องกิเลสมากำลังมากเป็นอย่างนั้น

เอาตัวของเราออกขยับเลย เพราะเราเป็นครูเป็นอาจารย์สอนโลก วิถีใดเป็นยังไง นำมาสอนเพื่อให้เป็นคติ จนกระทั่งสติกับปัญญาที่กำลังเพราะฟัดไม่ถอย ความเคียดแค้นนี้ทำให้มุนะที่สุดเลย เคียดแค้นอย่างถึงใจกับกิเลสตัวมันเอาเราหงายๆ ถึงขนาดว่ามึงเอากูถึงขนาดนี้เชียวหรือ นั่น กูมึงนะ เอาละยังงี้มึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอยว่างั้น อันนี้ละเป็นความมุนะอย่างถึงใจๆ ชัดกันเรื่อยเลย พอได้กำลังแล้วก็เอามันอย่างนั้น ให้สนใจที่มันชัดเราหงายหมาๆ เราก็เอาให้มันหงายหมาเหมือนกัน สุดท้ายมันก็หงายหมาเหมือนกัน ไม่มีคำว่าหงายแมว คือหงายแมวมันบดได้เข้าใจไหม หงายหมามีแต่ร้องแฉ็กๆ หงายแมวนี้มันบดได้ อันนี้ฟาดมีแต่หงายหมาเลยหงายแมวไม่มี ชัดลงๆ

จนกระทั่งถึงกำลังมันกล้าเต็มที่แล้ว ค้นหากิเลสตัวใดก็ไม่เห็นมี ถึงวาระมันหมอบนะ กิเลสหมอบ กิเลสอย่างละเอียดหมอบ จนกระทั่ง เหนอ มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วหรือ แต่ไม่ได้สำคัญตุนนะ เอาเวลาว่างเฉยๆ กิเลสมันหมอบค้นหาที่ไหนก็ไม่เจอ ค้นหาที่ไหนก็ไม่เจอ เหนอ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วหรือ ว่าเฉยๆ ไม่ได้สำคัญตุนว่าเป็นอรหันต์ ที่นี้พอแสบออกมาชัดขาดๆ เวลานั้นยังงี้ กิเลสจะมีแต่ฟังโดยถ่ายเดียว ถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติทำงานแก่กิเลสโดยลำพังตัวเองแล้วเป็นอย่างนั้นทั้งนั้น

มันจึงย้อนกลับมาคิดอีก กิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์โลกเป็นอัตโนมัติของมันเป็นอย่างนี้ทั่วโลก นั่นเอาละนะ ที่นี้พอธรรมะมีกำลังแล้ว ธรรมะฆ่ากิเลสนี้ฆ่าโดยอัตโนมัติเหมือนกันกับกิเลสทำลายสัตว์ โผล่ขึ้นมาขาดสะบั้นๆ สุดท้ายก็พริบลงหมด ที่นี้คำว่าอรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่ไม่มีเลย เจียบเลย แต่ก่อน เหนอ มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยขึ้นมาแล้วหรือ แต่ความสำคัญเราไม่มี คือเอาเวลาว่างนั้นละ กิเลสมันไม่โผล่ เหนอ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยขึ้นมาแล้วหรือ ทั้งๆ ที่ว่าทางนี้มันยังจ้องยังจะเอากันอยู่นะ มันว่าเฉยๆ แต่พอถึงขั้นเวลามันขาดสะบั้นลงไปแล้วไม่ได้บอกละ ไม่ต้องหาที่ไหน ผางขึ้นมาเท่านั้น คำว่าอรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่ไม่มีเลย เจียบเลย

นี่ละคุณค่าแห่งการปฏิบัติธรรม ความโกรธโกรธอย่างนี้เป็นธรรม อย่างที่โกรธให้กิเลสนี้ละ โกรธ เคียดแค้นให้มันถึงน้ำตาาร่วง เอาละมึงต้องฟังวันหนึ่ง เรียกว่าผูกอาฆาตกัน อาฆาตกับกิเลส อาฆาตแบบธรรมเป็นอาฆาตอย่างนี้ มุนะพาตกิเลสให้ขาดได้ ถ้าอาฆาตแบบกิเลสเป็นกิเลสวันยังค่ำ นี่เราก็ได้มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ถึงเวลาธรรมมีกำลัง เรื่องธรรมมีกำลังแล้วจะแก่กิเลสเป็นอัตโนมัติ เหมือนกิเลสทำงานของมันทำลายสัตว์โดยอัตโนมัติอย่างนี้ ทั่วโลกเป็นอย่างนั้น พอเราได้อันนี้แล้วมันก็

เทียบกันได้ปู้บ อ้อ กิเลสทำงานบนหัวใจโลกทำงานอย่างนี้เอง ทำงานอย่างที่ธรรม กำลังทำงานฆ่ากิเลสอยู่โดยอัตโนมัตินี้เอง นั่น มันจับได้แล้ว

ที่นี้พอกิเลสมันขาดสะบั้นลงไปหมดแล้วไม่มี ในโลกอันนี้มีกิเลสเท่านั้นตัว ก่อความที่สุด มากน้อยจะแสดงอยู่ในตัวของตัวเอง จนกระทั่งหมดโดยสิ้นเชิงแล้วที่นี้ไม่มี คำว่ากิเลสไม่มี ถึงจะเสียงแผดเหมือนฟ้าถล่มก็ตาม เป็นกระแสของธรรม ๆ กิเลสไม่มีจะเอาความโกรธมาจากไหน แผดขนาดไหนก็ไม่มีการกิเลส นั่นละท่านจึงว่าธรรมที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ ใจบริสุทธิ์ล้วน ๆ จะหากิเลสตัวใด ก็มันหมดไปแล้วจะหาที่มาโกรธที่ไหน ความโกรธก็เป็นกิเลส โมโหโทโสเป็นกิเลสทั้งนั้น เมื่อมันสิ้นไปแล้วหาที่ไหนมันก็ไม่มี ก็มีแต่พลังของธรรมออกพุ่ง ๆ เท่านั้นเอง วันนี้อริสัจจะมีแต่บทหนัก ๆ นะเทศน์ ก่อนจึ่งหันนั้นก็มี ถ่ายรูปพระนั้นก็มี นั่นก็มีธรรมบทหนึ่ง แล้วหลังมานี้ก็เป็นธรรมอีกบทหนึ่ง เพื่อสอนพี่น้องทั้งหลายให้เข้าใจ ก็มีเท่านั้นละ เอามืออะไรว่ามาที่นี้

ผู้กำกับ รายงานครับ สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน อำเภอปาย จ. แม่ฮ่องสอน เริ่มเปิดกระจายเสียงอย่างเป็นทางการ วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๔ ออกอากาศ ๐๔.๐๐น. ถึง ๒๔.๐๐น.เป็นประจำทุกวัน และในเวลา ๐๖.๐๐น. ยังได้มีวิทยุชุมชนของอำเภอปาย คลื่น ๑๐๓.๐๐ ได้ถ่ายทอดกระจายเสียงธรรมะ โดยรับคลื่นต่อจากคลื่น ๑๐๑.๐๐ ทำให้ผู้ฟังมากยิ่งขึ้น

หลวงตา ธรรมะนี้รู้ลึกว่าออกทั่วประเทศไทยแล้วเวลานี้ ในขณะเดียวกันกับการช่วยชาติทางด้านวัตถุ ทางด้านวัตถุนี้เรียกว่าค่อยยุติลงไปแล้ว หากเหลืออยู่บ้างก็เป็นประเภททองคำชิมซาบที่ท่านทั้งหลายบริจาคมาธรรมดาๆ เท่านั้น ส่วนธรรมะนี้กระจายกว้างขวางออกไปมากทีเดียว ธรรมที่ออกนี้ไม่ใช่แต่เพียงธรรมะของเราะ ยังมีของครูบาอาจารย์องค์สำคัญๆ ตามกันไปด้วยจึงว่าพร้อมคณะ คณะคือครูบาอาจารย์ทั้งหลายนี้ออกจากเทปๆ ไปด้วยกัน ครูบาอาจารย์เหล่านี้ก็สายหลวงปู่มั่นทั้งนั้น แต่นั่นท่านก็เทศน์ตามอัธยาศัยของท่าน สรุปความลงแล้ว นี่เขามาพูดนะเขาบอกว่าครูบาอาจารย์ทั้งหลายก็ยกไว้บูชา แต่ไม่ถึงใจเหมือนเทศน์หลวงพ่อ หลวงพ่อนี้ถึงใจ ใสเด็ดปั้งๆ เลย ฟังแล้วมันเพลินไปเลยเขาวางั้น อันนี้ส่วนมาก เลยกลายเป็นเรานำหน้าไปหมดเทศน์ เอาเท่านั้นละ

ผู้กำกับ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูหลวง จังหวัดเลยขอความอนุเคราะห์เครื่องอุปโภคบริโภค เพื่อใช้เป็นเสบียงอาหารในการออกล่าตระเวนดูแลรักษาป่า ซึ่งทางเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูหลวง มีพนักงานเจ้าหน้าที่ทั้งหมด ๒๖๗ คน แบ่งเป็นพวกพิทักษ์ป่าทั้งหมดจำนวน ๑๖ หน่วย เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูหลวง จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์

ตั้งรายการต่อไปนี้ ๑.ข้าวสารเหนียวจำนวน ๑๑ ถุง ๒.น้ำปลาจำนวน ๒๕ ลัง ๓.น้ำมันพืชจำนวน ๒๕ ลัง และอื่นๆ แล้วแต่หลวงตาจะเมตตา

หลวงตา เรารับอยู่นะรับ แล้วจะส่งนั้นจะกำหนดกันยังไง (เขาเอารถมาครับ) ไหนรถ มีกี่คันรถนะ (๖ ล้อครับ) คิดว่าของเรจะมีพอเวลานี้ที่เราเอาไว้สำหรับโรงพยาบาลต่างๆ ในโกดังไม่ให้ขาดนะ หากว่าจำเป็นก็จะเอาอันนี้ไปก่อนโกยออกไปเลย แล้วโกยเอาเข้ามา นั่นเป็นอย่างนั้นนะ เอ้าเอาได้เลย เอาไปพร้อมเลย เอามารถ ๖ ล้อนั้น เอาให้เต็มเลย จำนวนนี้บอกไว้เฉยๆ เราจะให้เต็มรถ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz